

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12507>

Em pensava que ho havia vist tot

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dimarts 11 de juliol de 2017

CGTCatalunya.cat

Em pensava que ho havia vist tot

M'equivocava.

Jo soc d'aquella generació que vam créixer sentint la veu fluixa dels nostres avis i àvies, resignada de qui ha perdut una guerra i una revolució, dir que els socialistes del final de la nostra infantesa no tenien res a veure amb els d'abans. Eren anys en que la meva generació tímidament s'atrevia a trencar el miratge de la "transició modèlica". La transició que, malgrat les cunetes plenes de sang i els poders econòmics i polítics plens d'assassins, hi havia qui exportava a Amèrica Llatina sota els focus de les càmeres. I desafiàvem aquest miratge escoltant Kortatu, La Polla i Eskorbuto i sortint als carrers contra les taxes a l'educació i la selectivitat. Ho fèiem com qui fa per primer cop una cosa per sí sol, d'adults. Molts havíem acompanyat a pares i mares a manifestacions, assemblees, tancades, etc. dels anys 1970's. Les mateixes que democràticament, imposada la Constitució i el parlamentarisme, es van eradicar com qui no vol la cosa.

Doncs, com deia, ens vam atrevir a trencar això. El curs 1986-1987 ho fèiem sortint per primer cop al carrer i rebent cops de porra per part de la policia i, a Madrid, trets reals de la mateixa "pasma". Teníem 14, 15 o com a molt 16 anys. I vam arribar a la conclusió que el ministre de l'interior, que tenia nom d'un barri nou, no ens agradava mentre veiem amb certa admiració el "cojo manteca". Alguns vam començar a intuir que era el mateix que hi havia darrera els GAL i d'altres coses similars d'aquella època. Vam créixer després amb la insubmissió i ens vam acabar de fer grans els anys 1990s okupant, alliberant espais. Per nosaltres i per tothom. En tot aquest procés vam patir la policia, potser de manera semblant a com l'havien patit els nostres pares i mares sota el franquisme. Ens ho havien explicat molts cops de petits i era inevitable, quan desenes d'antiavalots entraven de matinada a un centre social okupat disparant desenes de bales de goma, no fer l'associació. La diferència és que, aleshores, hi havia democràcia.

Hem crescut vivint tot això. I poc a poc ens han sortit canes. Molts hem continuat fent assemblees i, al mateix temps, havent d'anar a judicis per defensar-nos de peticions de presó o per ajudar a companys a sortir-ne, també, de situacions similars. Malgrat la teoria del parlamentarisme i de la democràcia liberal, no ens hem cregut mai la separació de poders. I hem sabut sempre que, si haguéssim estat a l'altra banda, mai hauríem passat per aquesta repressió. Fent-nos grans hem adquirit cada cop més consciència de la importància que té el treball en la nostra vida, em refereixo a l'activitat laboral que ens proporciona un salari. Hem construït també els llocs on treballem com espais de lluita mentre, en formar-nos per fer-ho, hem anat veient com aquests 40 anys de democràcia que mai ens hem cregut han suposat un degoteig de mesures legislatives cada vegada més favorables a qui viu de l'explotació del treball. En detriment, de manera inevitable, de la immensa majoria de la població que treballem per viure. Just el contrari que qui hi guanya.

Al llarg d'aquests anys hi ha hagut companys i companyes que s'han cansat i han optat per prioritzar els seus espais més personals i privats. N'hi ha hagut d'altres que, ja sigui també per cansament o directament per convicció, han considerat que estratègicament valia la pena aprofitar la petita obertura que el sistema polític ha hagut d'oferir després del cicle de la primavera del 2011. D'altres hem optat per continuar com fins ara, en espais horitzontals, de carrer (o feina) i d'acció directa, no mediatitzada ni per la delegació ni per la institució. Potser de manera tossuda i dogmàtica, però això hem fet. Malgrat les diferents opcions que puguem haver pres, estic convençut que tots i totes seguim tenint clar que, de democràtica i de justa, l'actual democràcia no en té massa coses. Que és un miratge que cal trencar perquè, precisament, una falsa il·lusió és una eina d'opressió per part de qui la pot imposar sobre la majoria. No hi ha igualtat, no naveguem tots i totes en el mateix vaixell i és una fal·làcia parlar d'interessos comuns. Senzillament perquè els d'un banquer, un constructor, del propietari d'una agència de lloguer o els d'un fabricant d'armes, senzillament, mai seran els nostres.

Per tot això, em genera fàstic i molta ràbia veure algunes declaracions de determinades persones públiques actuals i

Em pensava que ho havia vist tot

que en certa mesura venen d'aquesta tradició aplaudint el parlamentarisme de fa tot just 40 anys. El que va conformar la impunitat del franquisme i la institucionalització la vida pública de les darreres dècades.

Em pensava que ho havia vist tot, però no. La rapidesa amb la que algunes persones creuen voreres és sorprenent. Supera, fins i tot, la dels socialistes que els nostres avis i àvies deien, amb resignació de qui ha perdut gairebé tota la vida, que no en teníem res de socialistes.

Em quedo, doncs, esperant quina serà la propera sorpresa. Mentre, nosaltres seguim.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

<https://lasaldelaterra.wordpress.com/2017/06/28/em-pensava-que-ho-havia-vist-tot/>